

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ: Ἐπι τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀριθ. 32.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΤΟΣ ΙΒ' — ΑΡΙΘ. 598

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ. Μυθιστορία ἠλ. Βερτέ.— Με-
τάφρασις Α. Β.

- ΚΗΠΟΥΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΝ ΔΡΕΣΔΗ.**
- ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ,** ὑπὸ Σπυρ. Κ. Παπαγεωργίου.
- ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ,** ὑπὸ Κ. Α. Καπράλου.
- Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ.**
- ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΔΕΣΣΕΥ.**
- ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.**
- ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.**

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἐπὶ τὸν τίτλον *Hellenische Erzählungen* (Ἑλληνικά διηγήματα) ἐξεδόθησαν κατὰ μετάφρασιν τοῦ γνωστοῦ ἀκαταπονήτου καθηγητοῦ κ. Α. Βόλτζ ἐν ἐνὶ κομφῶ βιβλίῳ ἔξ ἔργα τῆς συγχρόνου ἡμῶν διηγηματογραφίας. Τόσῳ μάλ-
λον δ' εὐχάριστος διὰ τὴν καθ' ἡμᾶς λογοτεχνίαν εἶνε ἡ δημοσίευσίς τοῦ βιβλίου τούτου, καθόσον ἀποτελεῖ μέρος δημόδους φιλολογικῆς βιβλιοθήκης καὶ μέλλει νὰ κυκλοφορήσῃ κατὰ μυριάδας ἀντιτύπων παρὰ τῶ γερμανικῶ κοινῶ, πωλούμενον ἀντὶ 50 φοινίκων, ἤτοι 62 μόνον λεπτῶν περί-
που. Τοῦ βιβλίου προτάσσεται ἐμβριθῆς πρόλογος τοῦ μεταφραστοῦ περὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, περιέχονται δ' ἐν ταῖς 115 σελίσιν τοῦ κευμένου κυρίως μὲν ἡ *Ἀμαρυλλίς*, τὸ ἐν τῇ «Ἔστια» τὸ πρῶτον δημοσιευθὲν διηγήμα τοῦ κ. Δροσίνη, οὐ καὶ ἡ εἰκὼν παρατίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς γερμανικῆς μετάφρασεως. Συμπληροῦσι δὲ τὰς ὑπολοιπὰς σελίδας: ἡ *Μαρδαλινῆ* τοῦ κ. Παλαμά, διηγημάτιον ἐπίσης δημοσιευθὲν ἐν τῇ «Ἔστια», ὁ *Σοφριανός*, ἔμμετρος παράδοσις τοῦ κ. Βιζυτηνοῦ, ἡ *Ἀσήμε* καὶ ὁ *Χρύσανθος* διηγημάτια τοῦ κ. Καρκαθίτσα καὶ ἡ *Βασίλισσα τῶν Γοργόνων*, ἀθηναϊκὸν παραμύθιον δημοσιευθὲν ἄπὸ τῆς κυρίας Μαρίαςνης Καμ-
πουρογλου. Τὸ βιβλίον ἔτυγεν ἀρίστης ὑποδοχῆς παρὰ τῶ γερμανικῶ κοινῶ καὶ ἡξιώθη εὐμενεστάτων κρίσεων ὑπὸ τῶ γερμανικοῦ τύπου. Νέα δ' ἀφορμὴ παρέχεται ὅπως θερμὰ ἐκφράσωμεν εὐχαριστήρια τῶ λογίῳ μεταφραστῇ, ἐπὶ τῇ ἀδίαλείπτῳ αὐτοῦ μερίμνῳ ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῶν προϊόντων τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας παρὰ τῶ γερμανικῶ λαῶ.

— Μετάφρασις λίαν ἐπιτυχῆς τοῦ «Παπᾶ Ναρκίσσου», τοῦ ἐν τῇ *Ἔστια* τὸ πρῶτον δημοσιευθέντος διηγήματος τοῦ κ. Βικέλα ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ κ. Βόλτζ ἐν τῶ φιλολογικῶ παραρτήματι τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Φραγκοφύρτης».

— Παρεστάθη ἐσχάτως ὑπὸ σπουδαστῶν ἐν Ζυρίχῃ τῆς Πρωσίας ἡ *Ἀντιγόνη* τοῦ Σοφοκλέους ἑλληνιστί μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

— Βιβλιογραφίαν περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Στρατήγη μετάφρασεως τοῦ *Φάνου*, τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ περιηγήσεως τοῦ κ. Κ. Δ. Καπράλου «Ἀνὰ τὰ ὄρη» καὶ ἄλλων ἄξι ἐκδοθέντων ἑλληνικῶν φιλολογικῶν ἔργων δημοσιεύει ἐν τῇ *Magazin für die Litteratur des In- und Auslandes* ὁ καθηγητῆς κ. Α. Βόλτζ.

— Ἡρᾶτο, καθ' ἃ προαναγγεῖλαμεν, ἡ δημοσίευσίς τῶν περὶ τῆς φεβρουαριανῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1840 χειρογράφων καὶ ἄλλων ἀνεκδοτῶν ἐπιστολῶν τοῦ Heine ἐν τῶ ἐγκρίτῳ γερμανικῶ περιοδικῶ «*Deutsche Dichtung*».

— Τὸ Ἀγγλικὸν ναυαρχεῖον, προτιθέμενον νὰ ἀναθεωρήσῃ τὸν ὑδρογραφικὸν αὐτοῦ χάρτην τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ἀπέστειλε τὸ πολεμικὸν ἀτμόπλοιο «*Σιλβίαν*» ἵνα ποιήσῃ νέας ὑδρογραφικὰς καταμετρήσεις. Ἦδη τὸ ἀτμόπλοιο, ἐξοκολοθοῦν τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἐπεράτωσε τὰς ὑδρογραφικὰς καταμετρήσεις τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπως καὶ ἐκεῖ ποιήσῃ τὰς αὐτὰς καταμετρήσεις.

— Τὸν προσεχῆ Νοέμβριον συμπληροῦνται τριακῶσια ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Φλαμανδοῦ συγγραφέως *Just van den Vondel*. Ἐν Ὀλλανδίᾳ δὲ καὶ ἐν Βελγικῇ γίνονται ἀπὸ τοῦδε παρασκευαί πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς τριακοστοστῆς ἐπετείου τῆς γεννήσεως αὐτοῦ. Ἡ Ὀλλανδικὴ ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν θὰ ἐορτάσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δι' ἐκτάκτου συνεδριάσεως, ἧς θὰ μετὰσχῶσι καὶ τὰ μέλη τῆς ἐν Βελγικῇ φλαμανδικῆς ἀκαδημίας. Ἐν πάσαις δὲ ταῖς μεγάλαις φλαμανδικαῖς πόλεσι τῆς Βελγικῆς καὶ καθ' ὅλην τὴν Ὀλλανδίαν θὰ γίνωσι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πομπαί, ἀναγνώσματα ἐν συλλόγοις κλπ. καὶ θὰ διδασχῶσιν ἀπὸ σκηναῖς ὁράματα ποιηθέντα ὑπὸ τοῦ *Vondel* καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα εἰς τὸν βίον αὐτοῦ.

— Ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας μεταφράσασα εἰς τὸ ρουμανικὸν τὰ ἀπομνημονεῖα τῆς βασιλείσεως τῆς Ἀγ-
γίας, ἅτινα θέλει ἐκδώσει χάριτι τοῦ λαοῦ εἰς τιμὴν προσιτὴν τοῖς πᾶσι, θέλει πέμψει εἰς τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγ-
γίας ὡς τεκμήριον σεβασμοῦ ἐν ἀντίτυπον πολυτελῶς τυπωμένον.

— Ἡ ἐορτὴ τῆς πεντηκονταετηρίδος τῆς βασιλείσεως Βικτωρίας δὲν εἶνε μόνον ἐθνικὴ πανήγυρις, ἀλλὰ καὶ πηγὴ ἀδρότατων κερδῶν ἐπ' ἀγαθῶ στιχουργῶν καὶ ἄλλων λογίων. Ὁ λόρδος Τεννυσῶν, ὁ ποιήσας τὴν φθὴν τοῦ ἰωβιδαίου, ἔλαβεν ἀμοιβὴν ἐπαξίας λίρας στερλίνας. Ἡ φθὴ αὕτη σύγκειται ἐξ ἑβδομηκοντα στίχων ὥστε ὁ μισθὸς τοῦ ποιη-
τοῦ εἶναι 10 λίραι ἀνὰ στίχον! Ἄλλως δὲ ὁ Τεννυσῶν λαμβάνει συνθῶς τὴν αὐτὴν ὡς ἕγγιστα ἀμοιβὴν ἐπὶ παντὸς ἄλλου στιχουργήματος περὶ αὐτοῦ δὲ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐὰν μὴ εἶνε ὁ ἄριστος τῶν ποιητῶν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ὀμήρου, εἶνε θεατικῶς ὁ ἀκριβώτερον παντὸς ἄλλου ποι-
ητῶν τὰ ποιήματά του. Οἱ ἀρχαῖοι αἰοδαί, ὁ Δημόδοκος, ὁ Φῆμιος κλ, ὅσοι ἦδον «κλέα ἀνδρῶν» ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν ἀνάκτων, καὶ ἀπέλαυνον ἐπὶ τούτοις μεγίστων τιμῶν, ἦσαν μὲν ἀναντιρρήτως οὐχ ἥττον τοῦ Τεννυσῶνος ἀξιόμισθοι, ἀλλ' ἡ ἀμοιβὴ αὐτῶν συνίστατο μόνον εἰς τὴν κέρψιν τῶν ἀκρωμένων.

Κατὰ τὴν γενομένην τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐκλογὴν πρυτάνεως τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου διὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1887-1888 ἐξελέγη τοιοῦτος ὁ καθηγητῆς τῆς φαρμακολογίας κ. Θεόδ. Ἀφεντούλης, λαθῶν ψήφους 35, τοῦ κ. Σ. Στρέττ λαθόντος ψήφους 15.

— Ἡ συγκόλλησις καὶ τοποθέτησις τῶν ἐν Ὀλυμπία ἀγαλμάτων, ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ ἐκ Βερολίνου μετακληθέντος ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως γλύπτου κ. Ρ. Γρύντερ ἐπερατώθη. Ἐτοποθετήθησαν δὲ τὰ ἀγάλματα τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ τοῦ Διός, αἱ μετόπισθ, ἡ Νίκη τοῦ Παιονίου καὶ ὁ Ἐρμῆς τοῦ Πραξίτελους, οὗ συμπληρώθησαν διὰ γύψου καὶ αἱ ἐλλείπουσαι κνήμαι.

Ἡρῶν ἐν Ἐρμουπόλει. Ἀπὸ τοῦ 1840 καὶ ἐνεῦθεν πολλάκις ἐγένετο λόγος ἐν τοῖς δημοτικῶς συμβουλίαις τοῦ δήμου Ἐρμουπόλεως περὶ ἰδρύσεως *κενοταβίου* κατὰ τὸν λόγον Δῆλι, ἤτοι μνημείου εἰς ἀνάμνησιν τῶν πρώτων τῆς πόλεως οἰκιστῶν καὶ πάντων τῶν ἐν τῇ δούλῃ καὶ ἐλευθέρῃ Ἑλλάδι πεσόντων κατὰ τὸν ἱερὸν τῆς ἀνεξαρτησίας ἡμῶν ἀγῶνα καὶ ἀτάφων κειμένων. Τὸ ἔργον ἔλαβε τὴν πρώτην ἐπίσημον ἀναγνώρισιν κατὰ τὸ 1858 δημαρχοῦντος τοῦ μακαρίτου Ἀμβρ. Δαμαλά, καὶ ὠνομάσθη Ἡρῶν, ἔκτοτε δὲ πρὶς ἄλλα δημοτικὰ ψηφίσματα ἐγκεκριμένα παρὰ τῆς νομαρχίας ἐξεδόθησαν, ὧν τὸ τελευταῖον κατὰ τὸ 1880, ἤτοι καθ' ἣν ἐποχὴν ἐξεδόθη τὸ καλλιτέχνημα τοῦ Ἡρῶου εἰς

τὸν ἀγαματοποιὸν κ. Γ. Βιτάλην, οὕτως τὸ ἐπίγραμμα ἐφιλοπόνθησε ὁ αἰδέμιος Φίλιππος Ἰωάννου κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου του ἡμέρας. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο δὲν ἐπὴρκει εἰς τὴν παράστασιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἰδρύσεως τοῦ μνημείου, ἐπελήφθη ἐκ νέου τῆς συντάξεως αὐτοῦ ὁ νῦν ἐπαξιῶς γυμνασιαρχὸν ἐν Χίῳ κ. Γεώργιος Ζολώτας. Τὸ δὲ καλλιτέχνημα τοῦτο παριστᾷ τὴν Ἐρμούπολιν ἐν περιφανεί ἀναγλύφῳ γονυπετῇ ἐπιγράφουσαν τὸ ἐπίγραμμα· ἄνωθεν αὐτῆς εἶνε θεμελιωμένη βάσις, ἐφ' ἧς σαρκοφάγος λάρναξ καὶ ἐπ' αὐτῆς κοιμώμενος λέων, τὴν ὑπνώτουσαν ἑλληνικὴν ἀνδρείαν παριστῶν. Τοιοῦτο τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο, οὕτως ἡ τοποθέτησις περατοῦται ἐντός τῆς ἐδομομάδος τὰ δὲ ἀποκαλυπτήρια τελεσθῆσονται προσεχῶς.

— Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος τοῦ Μαΐου τῆς «Ἑλληνικῆς Γεωργίας», τοῦ ἀξιόλογου γεωργικοῦ περιοδικοῦ, τοῦ ἐκδιδομένου ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς γεωργίας κ. Π. Γενναδίου. Περιεχόμενα αὐτοῦ εἰσι: Οἶνον· σαφιδίται.—Περὶ τοῦ περυσιοσπόρου τῆς ἀμπέλου, ὑπὸ Π. Γενναδίου.—Ὁ κῆπος τοῦ Ζαππείου ὑπὸ Π. Γενναδίου.—Οἱ δημοτικὸι φόροι ἐν Εὐρώπῃ (μετάφρασις).—Οἱ περιώνυμοι οἶνοι εἰς κοινὰς γαίας (μετάφρασις).—Ὁργανικὰ καὶ χημικὰ λιπάσματα (μετάφρ.).—Πότε πρέπει νὰ κλαδεύωμεν τὰ δένδρα (μετάφρ.).—Περὶ βοιχημίας (μετάφρ.).—Ἀλληλογραφία.—Διάφορα.

—Ἐξεδόθη ὡσαύτως τὸ Θ' τεῦχος τοῦ «Ἐγχειριδίου Ἐμπορικοῦ Δικαίου» τῶν Γάλλων συγγραφέων Ch. Lyon-Caen καὶ L. Renault κατὰ μετάφρασιν τῶν παρ' ἡμῖν δικηγόρων κκ. Σ. Κ. Μπαλάνου καὶ Γ. Δ. Μελισσοῦργου.

—Ἐκ τοῦ ἐν Λευκίᾳ ἑλληνικοῦ Πολυχρωμοκλιθεογραφείου τοῦ κ. Ι. Δ. Νερζίντζη ἐξεδόθη γεωργικὸς Ἄτλας πρὸς χρήσιν τῶν ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς σχολαῖς καὶ γυμνασίοις σπουδάζοντων. Ὁ Ἄτλας οὗτος, τὸ δεύτερον νῦν ἐκδιδομένος, περιέχει μόνον τὸ πολιτικὸν μέρος, ἦτοι 19 ἄρθρα τῶν διαφόρων κρατῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν πέντε ἡπείρων, τιμᾶται δὲ φρ. χρυσῶν τριῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Γενεαλογικὰ μελετήματα ἐξ ἀνεκδότου πραγματείας. Τὸ ἀθηναϊκὸν ἀρχοντολόγιον καὶ ὁ βυζαντινισμὸς ἐν Ἀθήναις. Α'. Τὸ γένος Λίμπωνα (μετὰ γενεαλογικοῦ πίνακος) ὑπὸ Κωνστ. Α. Χρηστομάνου, φοιτητοῦ. Ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου. Ἐν Ἀθήναις. 1887. 8ον, σελ. 27. Τιμᾶτα: δραχμῆς.

Ἡ προκειμένη μελέτη, ἦτις, πλὴν τοῦ προσηρητημένου γενεαλογικοῦ πίνακος, εἶχε δημοσιευθῆ ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Παρνασσοῦ, καίπερ μικρὰ τὸν ὄγκον, ἐνέχει πολλὴν τὴν ἀξίαν καὶ κινεῖ τὸ διαφέρον πρὸς ἀνάγνωσιν, κυρίως δὲ τῶν φιλοθηναίων, διότι διαγέμι φῶς, ἔστω καὶ ἀμυδρόν, εἰς σκοτεινὰς σελίδας τῆς ἀθηναϊκῆς ἱστορίας.

Ἡ ἀρχικὴ καταγωγή, ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ ἱστορία τοῦ ἀθηναϊκοῦ ἀρχοντολογίου κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα καὶ τοὺς νεωτέρους χρόνους εἶνε ἱστορικὸν θέμα μέχρι τοῦδε ἐλάχιστα ἐξερευνηθῆναι, καὶ τοῦτο διότι παρ' ἡμῖν καὶ πᾶσα μὲν ἄλλη, ἀλλὰ κυρίως αἱ ἱστορικαὶ καὶ γεωγραφικαὶ μελέται παραμελοῦνται· μόλις δὲ κατὰ μεγάλα χρονικὰ διαστήματα προκύπτει εἰς φῶς μονογραφία πρωτότυπος ἀξία λόγου, γενικοῦ ἢ τοπικοῦ διαφέροντος, πόρισμα οὕσα ἀληθοῦς ἐπιστημονικῆς μελέτης, καὶ δημιουργίμα κόπου καὶ φροντίδων.

Διὰ τοῦτο μετὰ χαρᾶς κατερίζομεν τὴν ἐμφάνισιν τῶν ὀλίγων τούτων σελίδων τῶν γενεαλογικῶν μελετημάτων τοῦ κ. Κωνστ. Χρηστομάνου, καλῆς ἀπαρχῆς μέλλοντος ἔργου. Εἶνε δὲ ἡ χαρὰ ἡμῶν ἔτι μεζῶν, διότι ὁ κ. Χρηστομάνος φοιτητῆς ἔστι ὃν καὶ ἐν νεωρῶτάτῃ ἡλικίᾳ ἐπεδόθη εἰς τοιαύτας μελέτας, πρὸς ταῖς τῆς ἐπιστήμης του, μετὰ ζήλου μαρτυροῦντος ἐπίδοσιν καὶ ἰσλιν πρὸς αὐτάς, ὅπερ δυστυχῶς δὲν εἶνε σὺνθετος σήμερον.

Ἄλλ' ἔλθωμεν ἐπὶ τὸ φρόντισμα. Ὁ κ. Χρηστομάνος ἐν ἀρχῇ προτάσσει ὀλίγα περὶ τοῦ ἐπὶ τῆς φραγκοκρατίας ἀθηναϊκοῦ ἀρχοντολογίου, οὕτως τὰ γένη ἐθεωροῦντο κατὰ παράδοσιν ὀκτώεκα· εἶτα δὲ εἰσέρχεται εἰς τὸ κύριον θέμα του, τὴν ἔρευναν τοῦ γένους Λίμπωνα ἢ Λίμπωνᾶ, ὅπερ θεωρεῖ καταλανικῆς καταγωγῆς καὶ δὴ, ὡς γράφει, τὸ μόνον

τοιοῦτον ἐκ τῶν φραγκικῶν γενῶν τοῦ ἀρχοντολογίου· διότι ἡ ῥίζα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ καὶ μόνου φαίνεται ἀναμφιστήτως Ἰσπανικῆ (ἡ λέξις limbo ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Ἰσπανῶν σημαίνει ἀστέρα, τὴν περιφέρειαν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης.) Ὁ λόγος οὗτος δὲν φαίνεται ἀρκούντως πειστικός, ἀλλ' ὁ κ. Χρηστομάνος ἐπιφέρει ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ προσπορίσῃ καὶ μεζῶνα βεβαιότητα καὶ πείρα ἀποδείξει δι' αὐθεντικῶν πληροφοριῶν. Ἄν ἔλλαι ἀποδείξεις θετικώτεροι δὲν καταδειξοῖν ἀληθῆ τὴν γνώμη του, δυνατόν ἡ ῥίζα τοῦ ὀνόματος, νὰ εἶνε καὶ βυζαντινῆ, τοῦ παρακμῶντος ἑλληνισμοῦ, διότι ἔχομεν ἐν τῇ δημῶδει διαλέκτῳ τὸ ῥῆμα λιμπίζομαι = βρέγομαι, καὶ ὄνομα λιμπια σημαῖνον λάκκον πλήρη ὕδατος, κατὰ Κοραῆν ἐκ τοῦ λιβάς, ὅπερ καθ' Ἡσύχιον σημαίνει «πηγή, σταγῶν» καὶ τὸ λιμπίζομαι δὲ ἐκ τοῦ λιμβός, ὅπερ καθ' Ἡσύχιον σημαίνει τὸν λίγνον, τὸν ἄπληστον, τὸν λιζάρην. Ὑπάρχει δὲ καὶ βυζαντινὸν ὄνομα Κωνσταντίνος Δούκας Λιμπιδάριος. Ἴσως δὲ καὶ τὸ Λίμπωνας ἦτο ἀρχικῶς Λίβωνας, τοῦ β προφερομένου ἐν τῇ κοινῇ ὡς μπ.

Τὰ περὶ τοῦ γένους Λίμπωνα ὁ κ. Χρηστομάνος ἐρευνᾷ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς σκηνῆς (18 ἔκατ.) θεωρεῖ δὲ ἀνεπαρκεῖς τὰς πηγὰς, διὸ καὶ περιορίζεται εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῶν γνωστῶν μελῶν τοῦ γένους τούτου, καὶ δὴ τοῦ Μιχαῆλ Λίμπωνα (περὶ οὗ καὶ ὁ κ. Σπυρ. Λάμπρος ἐδημοσίωσέ τινα ἐν ἀριθ. 584 τῆς Ἐστίας), ἀνδρὸς ἐκπαιδευθέντος ἐν Βενετίᾳ καὶ αὐτόθι ἐπὶ 30 ἔτη διατρέφαντος ὡς ἐμπόρου, εἶτα δὲ ἀποκατασταθέντος ἐν Ἀθήναις τῇ πατρίδι αὐτοῦ, ὅπου εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῶν συμπολιτῶν του, ὑπὲρ τῶν δικαιοφάντων αὐτῶν ἀπάναντι τῆς τουρκικῆς ἀρχῆς, καὶ ὅπου ἔνεκα τούτου ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν τῷ 1678.

Διερχόμενος δὲ τοῦ γένους τούτου ὁ κ. Χρηστομάνος διὰ παρεκβάσεως γράφει καὶ περὶ ἄλλων οἰκῶν ἀρχοντικῶν, ἰδίᾳ δὲ περὶ τοῦ Μπενιζέλου, τοῦ Γερῆν ἢ Γεράνη, ὅστις ὑπενοθυμίζει ἡμῖν τὴν ὁμώνυμον συνοικίαν τῶν Ἀθηνῶν Γεράνειον, ὅπου ὁ οἶκος οὗτος εἶχεν ἰδιοκτησίας, περὶ τοῦ οἴκου Ταρωνίτου, Κοτρικᾶ ἢ Κοδρικᾶ, Χαλκοκονδύλη, Περούλη καὶ ἄλλων. Ἐν ὑπόσημειοις περιγράφων τὴν ἐνδυμασίαν τῶν ἀρχόντων, παραθέτει σάτυρον τῶν χρόνων ἐκείνων, ἀδομηγὴν ἐν ταῖς ὁδοῖς, ὅτε ἡ ἀρχοντικὴ ἐνδυμασία κατέστη κοινὴ πρὸς δυσἀρέσκειαν τῶν ἀρχόντων. Ἐν τῇ σάτυρᾳ ταύτῃ τὸ χρυσοπράντον ὕφασμα (κισπέμας), διαμαρτυρεῖται ὡς τὸ ἔμψυχον αὐτὰ τῆς βεβηλώσεως. Ἡ τελευταία στρόφη ἔχει οὕτω

Μὲ φοροῦνε κ' ἡ φτωχὰς
ποῦ σαράνουσι ταῖς αὐλαῖς
καὶ μαζῶνον κουτσουλταῖς·
Μὲ φοροῦν περβολαροῦδες
ποῦ σκουπίζουσι τῆς ρούγαις.

Ἐτέρα παρεκβάσις εἶνε ἡ περὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις θανάτου τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κυριακοῦ Γερένη, πρὸς μητρὸς Λίμπωνα, μετονομασθέντος Παρβενίου, τῆς 1770 ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Ἐλεούσης, μὴ ὑπάρχοντος σήμερον, διότι ἐπὶ τούτου ἐκτίσθη τὸ παλαιὸν κακουργιδεῖον μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ὀθωνος. Ὡσαύτως περιέρχεται εἰνε καὶ ἡ εἰδήσις ὅτι, ἔνωθα νῦν κεῖται ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὅπῃ ἔχε ναὸς σημαντικὸς τῆς Ἁγίας Κυραῆς, καὶ ὅτι ἐνεαυθα ἐπάφη ὁ τελευταῖος ἐξ ἀρρενογονίας γόνος τοῦ οἴκου Καπετανάκη, ὁ Λεονάρδος Καπετανάκης.

Ἡ μικρὰ αὕτη μελέτη θεωρητέα ὡς δοκίμιον, διότι καὶ ὁ γράψας ἐν τισὶ χωρίοις ἀναφέρει ὅτι θέλει περὶ παραπλήσιον θεμάτων τῆς ἀθηναϊκῆς ἱστορίας πραγματευθῆ ἄλλοχῶ, ἢ ὅτι θέλει περὶ τῶν αὐτῶν, περὶ ὧν διέλαθεν, ἐρευνῆσαι ἀκριθέστερον καὶ αὐστηρότερον, ὁμολογία τιμῶσα τὴν ἐργασίαν του καὶ μαρτυροῦσα εὐθύτητα κρίσεως καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν καθαρὰν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν. Καλὸς δὲ ποιῶν ἐδημοσίωσεν τὴν μελέτην ταύτην περὶ Λίμπωνα ὡς ἀπαρχῆν, ἵνα δώσῃ ἀφορμὴν καὶ εἰς συζήτησιν, καὶ πειρήσῃ τὸ διαφέρειν τῶν ἐχόντων ἴσως κεκρυμμένα που, παραμελημένα ἱστορικὰ μνημεῖα τοῦ ἀθηναϊκοῦ ἀρχοντολογίου.

Πηγὰς τῆς μελέτης ταύτης παραθέτει κυρίως τοῦς περιηγητὰς Spon, George Wheler, τὸν Guilletiere, τοῦ I. Βελούδου τὴν μελέτην περὶ τῆς ἀποικίας τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἐν Βενετίᾳ, τὸν θρήνον τῆς περιφημοῦ πόλεως Ἀθή-